

Gewoon bijzonder!

Voor de buitenwereld is hun leven allesbehalve doorsnee, zelf zijn ze gewend aan hun bijzondere gezinsleven. "We vormen gewoon één grote familie met elkaar."

Bianca & Jan wonen op een boerderij

Nathalie & Jeroen wonen op een schip

Mirjam & Peter hebben een pleeggezin

Bianca & Jan

'De enorme ruimte op de boerderij is geweldig'

Bianca (39) is getrouwd met Jan (44), die boer is. Samen met hun kinderen Roy (10), Anouk (8) en Suzanne (6) wonen ze op een boerderij. "We genieten enorm van het samenzijn, dat is ook een vorm van rijkdom."

Zo begon het

"Jan en ik ontmoetten elkaar in een discotheek. Toen het serieus werd tussen ons, wist ik dat mijn toekomst op het platteland zou zijn. Jan zou namelijk de veehouderij van zijn vader overnemen. Ik had weinig met het boerenleven; mijn ouders hadden een cafetaria en daar woonden we boven. We gingen op de boerderij samenwonen en ik meldde me aan bij een agrarische vrouwenclub. Daar leerde ik onder meer hoe je kunt zien dat een koe ziek is en wat je moet doen als er een

'Als ik buiten de kinderen vrolijk zie spelen, ben ik gelukkig'

kalfje wordt geboren. Heel handig, want het kwam soms voor dat ik 's nachts mijn bed uit moest om Jan te helpen als een koe op het punt stond te kalveren. Overdag werkte ik als kok in een restaurant. Mijn werktijden waren tegenovergesteld aan die van Jan; hij moest vroeg op, ik werkte juist 's middags tot 's avonds laat. Toch zagen we elkaar veel, want Jan was altijd op of rondom het erf. Dat is het voordeel van werken op een boerderij: je bent altijd dicht bij huis. En de enorme ruimte die je er hebt, is natuurlijk geweldig. Als ik in het weiland sta van zevenhonderd meter lang, en de koeien voor mij uit naar de stal lopen, vind ik dat prachtig om te zien. In het begin moest ik er wel aan wennen dat de dieren altijd op

nummer één staan. Zo kan het gebeuren dat er een koe gaat kalveren net als we uit eten willen of een feestje hebben. Tja, dan gaat dat laatste dus niet door."

Gezin

"In 2005 werd Roy geboren, daarna volgden Anouk en Suzanne. Ze huppelden op jonge leeftijd al rond op het erf. Achter een schutting, want sommige plekken op de boerderij zijn best gevaarlijk. De mestput bijvoorbeeld, en de schuur waarin de tractors staan. Aan de hand van een kinderboek dat ik heb geschreven, heb ik de kinderen uitgelegd welke gevaren er op de boerderij zijn en welke regels er gelden. Zo begrijpen ze goed dat de messen van de maaiers heel scherp zijn en dat ze voorzichtig moeten zijn bij de sloten. Tegenwoordig zitten kinderen in veel gezinnen voornamelijk binnen. Wij hebben geen tablet en de televisie staat weinig aan. Onze kinderen zijn dol op de natuur. Ze spelen in het hooi, zoeken in de sloot naar beestjes of houden kleine grasgevechten. De buitenlucht doet hen goed en door de dagelijkse beweging kampen ze niet met overgewicht. Zelfs als het regent, vervelen ze zich niet. De kinderen vermaken zich prima in de strohut in de trekkersschuur."

Dagelijks leven

"Het leven op de boerderij is geen vetpot, maar we genieten enorm van het samenzijn. Dat is ook een vorm van rijkdom. Ik werk sinds een paar jaar niet meer en houd me bezig met de kinderen en het huishouden. Jan zorgt voor de zestig koeien en dertig stuks jongvee. We komen niet pas tegen etenstijd thuis, zoals veel andere ouders, want we zijn altijd op de boerderij. We brengen dus

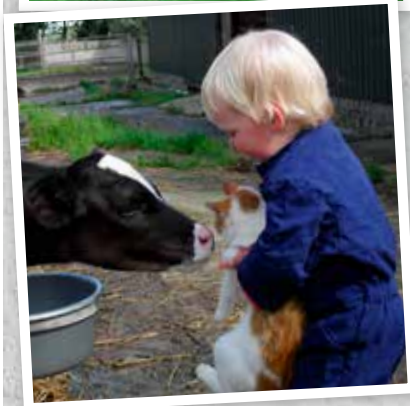
veel tijd met de kinderen door. Vrienden en kennissen zijn daar wel jaloers op. 'Ik wilde dat ik zo veel ruimte en tijd met mijn kinderen had', zeggen ze dan. Als ik buiten de was aan het vouwen ben en de kinderen vrolijk zie spelen, ben ik gelukkig. Of als we samen fruit plukken en er jam en appelmoes van maken.

We vormen een hecht gezin en ze helpen goed mee op de boerderij. Ze geven de kalfjes de fles of vegen het stro in de stal op. Soms krijgen ze een sticker als beloning voor hun hulp. Is het stickervel vol, dan mogen ze een lootje trekken uit een blikje met uitjes die niet zo veel kosten, zoals een bezoekje aan de speeltuin. Of ze mogen met papa een ritje maken op de tractor. Zo leren we ze dat leuke dingen niet zomaar komen aanwaaien; je moet er ook moeite voor doen."

De toekomst

"De kinderen zijn nu nog te jong om te weten of ze dit vak later ook willen beoefenen. Vooralsnog zijn ze wel heel betrokken bij alles wat er op de boerderij gebeurt. Bij de meisjes gaat dat nog spelenderwijs, maar Roy weet al goed hoe hij de koeien moet melken en kent er veel bij naam. Het zou natuurlijk leuk zijn als hij later in de voetsporen van zijn vader wil treden. Maar we pushen hem niet; de kinderen moeten vooral gaan doen wat ze leuk vinden."

Jan: "Dat Bianca weinig van het boerenleven wist, vond ik juist leuk. Dan kon ze nog wat van me leren. Het fijne aan het boerenleven is dat je je eigen dagindeling bepaalt. En alle zestig koeien heb ik zelf gefokt, daar ben ik trots op. Het is mooi om mijn kinderen op de boerderij te zien opgroeien. Ze vissen in de sloot en ze bouwen hutten van stobalen, net als ik vroeger deed."

Nathalie & Jeroen

'We runnen het bedrijf met z'n allen'

Nathalie (36) woont met haar man Jeroen (36) en hun zoons Owen (9) en Roan (6) op een schip. En alsof dat nog niet bijzonder genoeg is, wonen Jeroens ouders én zijn broer en schoonzus met hun twee kinderen er ook. "Als je een hechte band hebt en goed kunt samenwerken, waarom zou je het dan niet doen?"

Zo begon het

"Veel mensen vinden het heel interessant als ze horen dat wij op een schip wonen. Onze levensstijl is voor hen bijzonder, maar wij zijn het gewend. Jeroen en ik komen allebei uit een schippersfamilie. We ontmoetten elkaar als tieners op een feest. Op mijn 23ste ging ik bij hem aan boord wonen. Jeroen draaide toen, net als zijn broer en schoonzus, al volledig mee in het bedrijf van zijn ouders. Dat ik samen met mijn schoonfamilie

met knutselen, tekenen of de tablet. Soms spelen ze met een voetbal of step in het ruim. Dat kan als het schip niet volledig beladen is en de lading niet vies is, zoals aluminium. Op het schip kunnen ze niet buiten spelen. Daarom hebben we toen de kinderen nog klein waren een aluminium box op het dek gezet. Zo konden ze toch buiten zijn als het mooi weer was. Nu spelen ze, zodra we aanmeren, vaak aan wal. Tegenwoordig zijn ze alleen in de weekenden en vakanties op het

'Onze zoon Owen roept al dat hij later ook op het schip wil werken'

kwam te wonen, vond ik geen probleem. Ik kan het goed met ze vinden. We runnen het bedrijf met z'n allen. De mannen zitten voornamelijk in de stuurhut en houden zich bezig met laden en lossen. Mijn schoonmoeder, schoonzus en ik doen samen de administratie en zorgen ervoor dat het schip weer schoon is voor de volgende lading die we gaan vervoeren. In het begin waren we altijd met z'n zessen aan boord, nu wisselen we elkaar ook weleens af. Dan varen twee koppels op het schip en is één stel een paar dagen aan wal, waar we allemaal een huis hebben. We reizen naar landen als Duitsland, Oostenrijk en Hongarije en vervoeren van alles; van kolen en kunstmest tot mais en papier."

Gezin

"Onze zoons van zes en negen groeien samen op met de kinderen van Jeroens broer, van acht en elf. Ze vermaken zich aan boord prima

schip. Doordeweeks gaan ze naar een internaat, dat is gebruikelijk in de binnenvaart. In het begin was dat wel wennen, vooral voor onze oudste zoon Owen. Hij had soms last van heimwee. Gelukkig kunnen we het internaat altijd bellen en heeft Owen internet op zijn tablet, dus we kunnen geregeld een berichtje naar elkaar sturen. Vrijdagmiddag haal ik de kinderen met de auto of het vliegtuig op en komen ze weer aan boord; in Basel, Boedapest of waar het schip op dat moment ook ligt. En is het vakantie, dan komen ze voor een langere periode aan boord."

Dagelijks leven

"Het is misschien moeilijk voor te stellen dat je met drie gezinnen op één schip woont. Maar met bijna 225 vierkante meter woonruimte is het groot genoeg. We hebben allemaal een eigen woning met een keuken, woonkamer, badkamer en slaapkamers. Om op bezoek

te gaan bij de 'buren', moet je buitenom, het dek op. 's Avonds eten we met ons eigen gezin en ook overdag zitten we niet op elkaars lip. Soms zit je een tijdje in de stuurhut en word je door een ander afgewisseld. Of ik sta te stofzuigen in mijn woonkamer, terwijl mijn schoonzus buiten het voordek verft. Natuurlijk zien we elkaar wel elke dag, maar dat is in meer familiebedrijven zo. Inmiddels kennen we elkaar zo goed, dat ik Jeroens ouders en broer niet meer als schoonfamilie zie. We vormen gewoon één grote familie met elkaar. Is er een verschil van mening, dan praten we daarover.

Familie en vrienden die aan wal wonen, weten niet beter dan dat wij onderweg zijn. Verjaardagen of feestjes missen we vaak. Dat is jammer, maar ik kan moeilijk vooruit plannen. Ik weet pas vlak voordat we gaan laden waar we de volgende dagen zullen zijn. Wel maken we met de kinderen onderweg geregeld uitstapjes. Zo bezochten we laatst een dierentuin toen we in Boedapest lagen om te lossen."

De toekomst

"Het mooiste aan dit vak vind ik de vrijheid. We zijn altijd onderweg en het uitzicht op de Rijn of de Moezel verveelt nooit. Owen roept al dat hij later ook op het schip wil werken. Dat zou leuk zijn, maar als het anders loopt, is dat ook goed. Wij trekken de kar voorlopig wel. Dit is ons leven, we zijn het gewend."

Jeroen: "In de binnenvaart komt het niet vaak voor dat je met drie gezinnen op één schip woont. Mensen zeggen weleens: 'Wat bijzonder, dat jullie dat lukt.' Wij kijken er niet van op. Als je een hechte band hebt en goed kunt samenwerken, waarom zou je het dan niet doen? We houden alles wat privé is wel gescheiden. Dat is belangrijk. Zo heb je gewoon je eigen huis, maar dan op het water."

Tekst: Hester Zitvast. Foto's: Shutterstock en privébeeld.

Mirjam & Peter

‘Wij vinden het vanzelfsprekend om voor hen te zorgen

Mirjam (43) en haar man Peter (46) konden zelf geen kinderen krijgen. Toch is hun wens, een groot gezin hebben, vervuld. Ze hebben twee jongens en drie meiden: adoptiekinderen Jari (14) en Jolyn (9) en pleegkinderen Mandy (14), Nicky (12) en Naomi (7). “We zorgen met liefde voor ze.”

Zo begon het

“Ik heb altijd een voor gevoel gehad dat ik niet zwanger zou kunnen worden. Toen ik 24 was en Peter en ik graag een kind wilden, kwam dat voor gevoel uit. Na tal van ziekenhuisbezoeken zeiden de artsen dat het lastig ging worden om zwanger te worden. Heel jammer, maar ik dacht: er zijn meer manieren om een kind te krijgen. Peter kon zich er minder makkelijk bij neerleggen dat we geen biologisch kind zouden krijgen. En de adoptieprocedure

omgeving. Gevoelsmatig was er voor ons geen verschil tussen een adoptie- of pleegkind. Wij wilden pleegkinderen net zo goed een kans geven. Bovendien kon een tweede adoptie, wat onze wens was, nog jaren duren. Mandy was even oud als Jari en ze konden het meteen goed met elkaar vinden. Vlak na haar komst vroeg Jeugdzorg of we nog een plekje hadden: voor Nicky, Mandy’s broertje van drie maanden oud. Daarover hoefden we niet lang na te denken. We waren inmiddels

‘Gevoelsmatig is er voor ons geen verschil tussen een adoptie- of pleegkind’

zou jaren kunnen duren, terwijl we er klaar voor waren om ouders te worden. Toch namen we de stap. Na drie jaar vertelde de adoptiestichting dat er een baby’tje uit Taiwan voor ons was. Jari, van twee weken oud. Op de foto’s zag ik een ventje dat lief lachte. Toen hij een half jaar later bij ons kwam, wilde ik hem meteen beschermen en met veel liefde verzorgen.

Peter en ik moesten wel wennen aan onze nieuwe rol. We hadden vaak neefjes te logeren gehad, maar die gingen na het weekend weer naar huis. Jari had onze aandacht elk moment van de dag nodig. Dat was pittig, maar we genoten enorm van hem.”

Gezin

“Anderhalf jaar later werden we de pleegouders van Mandy. Zij had behoefte aan een veilige, stabiele

gewend aan onze rol als ouder en voor Mandy zou het goed zijn om samen met haar broertje op te groeien. Zo hadden we in twee jaar tijd ineens drie kinderen in huis. Een drukke boel, want Peter werkte fulltime in de doe-het-zelfzaak van zijn ouders. Ik werkte er drie dagen per week. Gelukkig kregen we hulp van onze ouders en een oppas.

In 2007 belde de adoptiestichting. Er was een tweede adoptiekind voor ons, Jolyn uit China. We twijfelden geen moment. Mandy en Nicky zijn broer en zus, Jari en Jolyn zijn geen familie. Maar ze waren meteen twee handen op één buik. Ik ging minder werken en genoot enorm van ons gezin. Het was druk, maar heel gezellig. Uiteindelijk is er zelfs nog een derde pleegkind bij gekomen: Naomi. Het was de bedoeling dat ze snel weer terug naar huis

zou gaan, maar door omstandigheden kan Naomi niet terug naar haar biologische ouders en woont ze nu nog steeds bij ons.”

Dagelijks leven

“Mensen denken vaak dat de pleegkinderen onze eigen kinderen zijn en we Jari en Jolyn hebben geadopteerd. Met hun Aziatische uiterlijk lijken zij niet op ons. Als ik uitleg hoe het zit, hoor ik vaak: ‘Wat knap, dat doe ik jullie niet na!’ Wij vinden het vanzelfsprekend dat we zowel voor adoptie- als pleegkinderen zorgen. Onze kinderen hebben allemaal een rugzakje. Om verschillende redenen is de situatie bij hun eigen ouders niet stabiel. Wij zorgen met liefde voor ze en geven ze de aandacht die ze nodig hebben. Nu de kinderen wat ouder zijn, bemoeien ze zich meer met elkaar en dat botst weleens. Ik moet dus vaker optreden. Omdat niemand van hen ons biologisch kind is, heeft niemand het gevoel dat een ander wordt voorgetrokken.”

De toekomst

“Mandy, Nicky en Naomi zien hun biologische ouders geregeld. Van Jari’s ouders hebben we gegevens, maar hij heeft nog geen behoefte aan contact. Van Jolyns familie is helaas niets bekend. Mocht zij straks naar China willen om haar geboorteland te zien, dan proberen we dat te realiseren. Als de kinderen later op zichzelf wonen, sluit ik niet uit dat we andere kinderen een veilig thuis zullen bieden. We doen het met liefde, dus waarom zouden we het niet doen?”

Peter: “Toen Jari bij ons kwam, stond ons leven op z’n kop. Ineens hadden we een kind met wie we rekening moesten houden. Maar na de komst van de tweede, en helemaal na de derde, raakten we gewend aan het gezinsleven. En als je eenmaal in het ritme zit, maakt het niet uit hoeveel kinderen er zijn. Natuurlijk is het druk in huis, maar wel erg gezellig. Vroeger was ik wat meer bij de zorg voor de kinderen betrokken. Nu werk ik meer dan fulltime en komt veel op de schouders van Mirjam terecht. Met vijf kinderen is dat best pittig. Ik ben dan ook heel trots op haar.”